

KAPITOLA 10

*Tam, kde srdce tluče,
vidím hříchy pučet.
Tam, kde hříchy pučí,
pozdějc děvky skučí.*

Poeta se zasn timer.

Tohle byla jedna z jeho prvních veršovanék. Složil ji holce, která mu napínala poklopec na střední. Neměla vůbec tušení, jak moc ho rajcovala, dokud jí jednou v noci na chatě u spolužáka, kde chlastali po pololetním vysvědčení, názorně nepředvedl svoje básnické střevo.

Nedocenila to. Stejně jako většina ženských po ní. Přitom jsou to tak zatraceně krásná a upřímná slova.

Poeta někdy v raném věku čirou náhodou (ačkoli na náhody nevěřil) narazil na holku, která mu učarovala. I když... učarovala byl moc silný výraz. Zaujala ho. A jeho bylo zatraceně těžké zaujmout, takže to pro ni rozhodně byly plusové body.

Seděla v parku na jednom velkém kameni. Tyhle šutry byly rozesté po celé travnaté ploše místo laviček, v zimě brutálně studily a v létě se na nich daly smažit řízky. Odpočívala na jednom z nich v tureckém sedu, v uších měla sluchátka, v dlaních nějakou

odrbanou knížku a na sobě černou mikinu s kapucí. Na zádech měla vyšitého anděla se samopaly ve zkřížených rukách. *Kurevsky drastický*, napadlo ho tehdy.

Byla brnkačka sledovat ji až domů, do jednoho z obstarožních činžáků na periferii. Brzy zjistil, že se se jmenuje Julie.

*Julie
k vůli je.*

Tenhle popěvek mu zněl v hlavě pokaždé, když ji uviděl. A že to bylo vážně hodněkrát. Byl teenager, stačilo na ni narazit někde v obchoďáku a tvrdnul. A přitom ho nevzrušovala. Ne v sexuálnímu smyslu. Ne že by mu byly ženské buřt. To ani náhodou. Chtěl si to rozdávat stejně tak často, jako jeho spolužáci ze střední o píchání lhali. Takže vlastně pořád. Ale v tomhle případě to cítil trochu jinak.

Poprvé ji oslovil v knihovně. Sledoval ji až dovnitř. Chvíli ji pozoroval, jak stojí u pultu a žvaní s debílkem, co měl pod nosem nějakého chlupatého slimáka. Blbeček z vejšky, co si přivydělával troušením moudr o klasikách, které dávno nikoho nezajímaly. Julie měla temně černé vlasy rozpuštěné, v obočí i horním rtu piercing a celé levé předloktí jí zdobilo tetování. Když mluvila, otvírala rty zmalované rtěnkou tak rudou, že vypadaly, jako by krvácely.

Když zaslechl, že ten křupan říká, že něco není pro ni, přistoupil a opatrně řekl, aby si nenechala vnutit cizí vkus a názor.

„Cože?“ zeptala se a vypadala, jako by spolkla masařku.

„Cože?“ zeptal se blbeček za pultem a parodie na knír se mu zachvěla. Zřejmě ho štválo, že mu někdo dělá do budoucí paní Blbečkové.

„Knihy jsou o volbě,“ řekl *Poeta*.